

En Sorgesang,

over trende elskede Sødkendes Bortgang af Verden.

Forord.

Jeg fremsætter her en liden Sang, der udtaler hvad mit Hjerte fornemmelig har følt i omtrent 1½ Aar, efter-at 3 af mine elskede og uforglemmelige Børn, som i sin Ungdoms Vaar afgik ved Døden. Savnet, som ofte føles, kan paa ingen anden Maade erstattes mig, uden at jeg finder mig Et og Alt i den Herre Jesus Kristus.— Der-næst er dette Tab bleven et advarende Billede, ikke allene for os arme Forældre som dette er vederfarede, men enhver Fader og Moder som Gud har velsignet med Børn, hvilket lærer os hvor kortvarig denne jordiske Glæde er imod den evig vedvarende Glæde i Gud, hos hvem vi bør søge den Trost som vi ved Børnenes Tab savner.

Af Herre, Du barmhjertige og naadige Fader paavirk Du ved Din hellig Aand mit og enhver Synders Hjerte at vi kunde lære at kjende vore Synder og ydmyges for dig og se hvor snart vor Vandringstav bliver her i Liden nedlagt, at vi alle kunde med fuld Tillid sige i sin Tid som Patriarken: „Herre jeg bier efter din Salighed.“

Saa her os for Jesu Skyld Amen.

Gaa da ud iblandt Folket, du min lille Sang, og bær dette Billede frem for mange Forældre, at de kan see det Jordisses Ubestandighed. Bær det og frem til mange Børn at de kan kjænde sit Livs Kortvarighed.

Peder Olai Gulbrandsen Dybbig.
og Kone Christiane af Dyro Sogn.

V box 20:599

Met: Min inderlig Venssel og Bøn er til Gud.

1.

At jordiske Vandring, hvi er du saa tung,
For mig og utallige Andre!
Du borttager snart baade Gammel og Ung
Imedens de lidligst mon vandre;
Mod mig har du gjort, Saa snever en Port,
Som Gud kan allene forandre.

2.

For mig har Du været som Vinden imod
For Somandens hurtige Færd;
Dog venter jeg dig ikke gunstig og god,
Saalænge jeg er her i Verden.
En Tid har jeg grædt, Og er deraf mæt;
Dog Gud være Magten og Vren!

3.

Barmhjertige Fader hold Tunge og Mund,
Lidt stille for unyttig Klage
Gjør du det beleiligt for Hjertet en Stund,
Naar dette dig kun kan behage
At jeg stemmer an, En klagende Sang,
Mens jeg gjennem Verden skal drage.

4.

Med Gjob mig at ligner, det falder vel let,
Hans Børnetab mit og er bleven, —
Umyndige Sjele jeg sik — ei som Nat,

Men Naade — er fra mig bortreven.
Gud gav og han tog, Dem fra mig bortdrog:
Paa Sorgsoen er jeg fordreven. —

5.

I Maaneder tvende, de sidste af tolv
I Aaret som nu er hensbundet,
Jeg saa mine Børn uden Lindring og Taal
Hvem Sygdommens Haand nu har fundet;
Den Smerte og Ve, Jeg her sik at ser,
Er ei af mit Hjærte udrundet.

6.

Andrea, min Datter; den Yngste af Aar,
Sik først være stor i Gudsrige;
Der var ei for hende et ret Jubelaar,
Derfor maatte Herren jo sige:
Andrea kom Hjem! Blandt Jomfruer sem
Mig Vren og Prisen at sige.

7.

I Fireaarsalder og Dage kun to,
Hun bort ifra Jammeren farer,
Til Fædrenehjemmet hvor Frelseren bor
Hun frydes blandt Englenes Skarer;
Der ønsker hun jo, Forældrene to,
Maa kjende hvad Jesus forklarer.

8.

Langtmindre jeg glemmer min elskede Søn;
Hans Navn Peder Kristian hedder
I Dalene var han en Lillie saa skøn,
Et Billed paa Klippemanden Peder.
Han voxed i Gud, Og blev Jesu Brud;
Nu Lammet han evig tilbeder.

Forhaa bningens Time den vared saa kort,
Den endtes paa Soraabens Dybde;
De ni Aar paa Jorden svandt hastigen bort
Dg Ugerne otte og tyve,
Dg Dagene to, see da fik han Roe,
At lande hvor Jesus ham byde.

10. Tre Dage derefter en ny Sorg jeg fik,
Hvis Evie jeg daglig kan mærke,
Mit tredie Barn fra Jorden bortgik;
Dog. Alt var et Bink fra den Starke!
Karl Anthon hans Navn, Gud giv han i Favn,
Maa findes hos Jesum den Starke. —

11. I Sertenaars Alderen toges han bort
Fra Ungdommens slygtige Bane;
Jeg tror han fandt Hjemme i Himmelen's Port
Dg bærer nu Seierens Fane,
Hvor ingen Slags Nød, Si Sygdom og Død
De Fromme fra Jesum kan rane.

12. Du var vel den Forste som Herren mig gav,
En Plante paa Jorden at være;
Kort var Dine Dage, dog kun sexten Aar
Dg Uger de tyve og trende;
Dg Dagene tre, Da fik du at see,
Hos Jesum i Himlen at være

13. Tre Ynglinge har jeg i Jorden nedlagt,
Som Sad til Guds Tilkomst at glemme;
Mit Die er vaadt og mit Hjærte er svagt
Fordi jeg slygt Savn ei kan glemme.
Gud samle os der, Hvor Jesum han er
Dg hvor mine Born har Hjemme! —

Bøn!

Kjærlighedsfulde og naadige Fader! Du satte nogle deilige Planter i min Have, og satte mig til at rygte dem. Herre! det første var mig en stor Glæde, og det andet faldt mig ofte tunat og besværligt; og, min Gud! hvor jeg maa, desværre flamme mig over mine mange Forsømmelser, hvorfor dem mangen Gang ikke stod som en Dig behagelig Vert men mere som en fortorret Urt. Og nu, Herre! røt som jeg glædede mig over min Ha es Frukt, som Din givende Haand og oprykkede tre af ie mest forhaadningsfulde. Saaledes du haade gav og tog, og Dit Navn være evig lobet! Amen